

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/56/2023
Identifikačné číslo spisu:	7620205727
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7620205727.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu I. G.A., narodeného XX. I. XXXX, H., P. XXX/.X, zastúpeného advokátom Mgr. Štefanom Krnáčom, Bratislava, Černyševského 10, proti žalovanej C. Z., narodenej XX. E. XXXX, Ú. X, zastúpenej advokátom JUDr. Tomášom Tauberom, Spišská Nová Ves, Stará cesta 6, o zaplatenie postúpenej pohľadávky 12.000 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 11C/67/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 4. augusta 2022 sp. zn. 2Co/32/2022, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. augusta 2021 sp. zn. 11C/67/2020 zamietol žalobu o zaplatenie postúpenej pohľadávky vo výške 12.000 eur s príslušenstvom a žalovanej priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že zastavil konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“) pôvodného žalobcu D. Z. a žalovanej, podľa § 167e ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, po zistení, že pôvodný žalobca si v konaní uplatnil pohľadávku, ktorá mohla byť uspokojená iba v konkurze, vyhláseného na majetok pôvodného žalobcu (ktorý skončil z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu). Súčasne súd prvej inštancie vylúčil nárok postupníka - žalobcu o zaplatenie 12.000 eur na samostatné konanie, ktorá podľa prednesu žalobcu predstavuje sumu, ktorej sa pôvodný žalobca v konaní o vyporiadanie BSM domáhal z dôvodu, že takúto sumu vynaložil na rekonštrukciu domu v Úhornej a na splácanie úverov.

1.1. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca sa stal stranou v spore po tom, čo mu bola správcom konkurznej podstaty pôvodného žalobcu postúpená pohľadávka, ktorá mala vyplývať z vyporiadania BSM a do pôvodného konania bol pripustený uznesením súdu.

1.2. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v zmluve o postúpení pohľadávky z 11. decembra 2019, uzavretej písomne, predmet postúpenia (ako obligatórna náležitosť zmluvy) nebol vyjadrený dostatočne určito a zrozumiteľne (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka), v dôsledku čoho je zmluva absolútne

neplatná, pričom na tento právny následok bol súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti. Okrem výšky pohľadávky (12.000 eur), bol v zmluve označený právny dôvod jej vzniku vyporiadanie BSM, s odkazom na prebiehajúci spor (sp. zn. 6C/305/2013) a spomenutý súpis všeobecnej podstaty úpadcu, kam bola zaradená pohľadávka, zverejnený v Obchodnom vestníku č. 202/2019. Vyjadrenie predmetu zmluvy je podľa záveru súdu všeobecné, neurčité, pričom predmet postúpenia nebol zrejmy ani stranám sporu (uvedené malo vyplývať z prednesov na pojednávaní a dôkazného návrhu žalobcu na výsluch svedka pôvodného žalobcu, prípadne i správcu konkurznej podstaty).

1.3. Súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva o postúpení pohľadávky je absolútne neplatným právnym úkonom, ktorého predmet nie je vyjadrený určito a zrozumiteľne, pričom žalobca v zmluve potvrdil oboznámenie sa s právnym stavom pohľadávky, s vedomím, že výsledok sporu o vyporiadanie BSM, z ktorého pohľadávka plyní, je neistý, ako je neistá i vymožitelnosť pohľadávky. Spornosti postupovanej pohľadávky mala nasvedčovať aj nepomerne nízka kúpna cena (107 eur). V závere súd vyjadril pochybnosť o korektnosti postupu konkurzného konania vo vzťahu k žalovanej, keď správca speňažil, v rámci konkurzu, pôvodným žalobcom iba tvrdenú, spornú pohľadávku voči žalovanej a nevyporiadal BSM ako celok, hoci už pri súpise majetku (aktív a pasív) bolo zřejmé, že výťažok nepostačí ani na úhradu nákladov konkurzu.

1.4. Nevykonanie navrhnutých dôkazov žalobcom (ktorý v záverečnom prednese navrhol výsluch svedka správcu konkurznej podstaty úpadcu), súd odôvodnil § 153 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov) v zmysle ktorého na tento prostriedok procesného útoku neprihliadol, pretože nebol uplatnený včas a jeho vykonanie by vyžadovalo potrebu ďalších úkonov (odročenie a opätovného nariadenie pojednávania). Obdobne návrh na výsluch svedka pôvodného žalobcu (za účelom ozrejmienia predmetu postúpenia a celkovej masy BSM), nebol súdom akceptovaný, pretože by nemal význam pre meritórne rozhodnutie sporu, keďže predmet zmluvy o postúpení pohľadávky musí byť dostatočne určito a zrozumiteľne vyjadrený v samotnej písomnej zmluve, pod sankciou absolútnej neplatnosti zmluvy, ktorý nedostatok nemožno odstrániť svedeckou výpoveďou.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 4. augusta 2022 sp. zn. 2Co/32/2022 rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Stotožnil sa so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie, ako i s právnym posúdením veci (§ 387 ods. 2 CSP). Ako nedôvodnú vyhodnotil námietku žalobcu, že platnosť zmluvy o postúpení súd vyriešil už v konaní o vyporiadanie BSM, keď uznesením pripustil, aby z konania (po vyhlásení konkurzu na majetok pôvodného žalobcu) vystúpil pôvodný žalobca D. Z. a na jeho miesto vstúpil žalobca. Rozhodnutie o pripustení zmeny strán sporu neprejudikuje podľa názoru súdu rozhodnutie vo veci samej. V tomto štádiu konania súd podrobne neskúma platnosť predloženej zmluvy, pričom sa predpokladá, že pokiaľ pôvodný žalobca navrhol zmenu strán a nový žalobca s tým súhlasil, sú si vedomí rizika vyplývajúceho z platnosti právneho úkonu, ktorý viedol k zmene strán sporu. K argumentu žalobcu o nepodaní odvolania žalovanou proti uzneseniu o zmene strán sporu, odvolací súd poukázal na neprípustnosť odvolania proti tomu uzneseniu.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že podmienkou platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky je aj spôsobilý predmet postúpenia (keďže pohľadávka má byť postupiteľná). Označenie spisu, z ktorého mala pohľadávka vyplývať, neznamená jej reálnu existenciu, ale ani jej určitosť. Z konania o vyporiadanie BSM medzi pôvodnými stranami sporu, takáto pohľadávka, vrátane jej výšky, nevyplývala a išlo len o nepreukázané tvrdenie žalobcu, že má voči žalovanej dlh z titulu vyporiadania BSM. Zmluva o postúpení je neurčitá, lebo postupca (pôvodný žalobca) v nej vyhlásil, že v konkurznej veci sp. zn. 31OdK/79/2019 bola do súpisu všeobecnej podstaty zaradená pohľadávka 12.000 eur s príslušenstvom, vzniknutá z právneho dôvodu vyporiadania BSM a ide o fiktívnu, súdom neustálenú a neurčenú pohľadávku, ktorá preukázaná nebola (tvrdenie pôvodného žalobcu v priebehu konania o vyporiadanie BSM žalovaná popierala). V dôsledku uvedeného je zmluva o postúpení neplatná v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka.

2.2. Odvolací súd argumentoval neunesením dôkazného bremena žalobcom, pokiaľ ide o existenciu uplatnenej pohľadávky a jej výšku. Stotožnil sa so záverom súdom prvej inštancie, na ktorom by nemohli nič zmeniť svedecké výpovede navrhované žalobcom (správca konkurznej podstaty úpadcu k vzniku pohľadávky a k jej výške mohol pritom uviesť len to, čo sa dozvedel od úpadcu - pôvodného žalobcu). Pôvodný žalobca svoje tvrdenie v konaní o vyporiadanie BSM, o predmetnej pohľadávk voči

žalovanej, nepreukázal. Nedostatok zmluvy o postúpení pohľadávky, spôsobujúci jej absolútnu neplatnosť, nebolo možné odstrániť svedeckou výpoveďou. Rozhodnutie o náhrade trov odvolacieho konania odôvodnil odvolací súd ustanovením § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Porušenie práva na spravodlivý proces vzhľadom v nevykonaní dokazovania výsluchom dvoch svedkov (pôvodného žalobcu a správcu konkurznej podstaty), ktorých navrhol na preukázanie svojho nároku, čím mu bolo znemožnené právo na prístup k súdu, a súd mu neumožnil uplatniť prostriedky procesného útoku (v rozpore s procesnými predpismi). V napadnutom rozhodnutí chýbalo žalobcovi odôvodnenie záveru, že pohľadávka voči žalovanej je nespôsobilým predmetom postúpenia. Žalobca vytýkal súdom záver o neoprávnenosti pohľadávky, hoci o opaku dokazovanie odmietli vykonať, považujúc pohľadávku za neoprávnenú. Súd podľa žalobcu nezohľadnil ani rovnaké postavenie strán konania, lebo jedna strana uplatnila procesnú obranu a druhá strana prostriedkov procesného útoku uplatniť nemohla. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, považoval žalobca za porušenie práva na spravodlivý proces, podporne poukazujúc na rozhodnutia ústavného súdu, najvyššieho súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu.

3.1. Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, poukazujúc na potrebu vyriešenie právnej otázky, pri riešení ktorej sa podľa názoru žalobcu odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V prípade postúpenia pohľadávky ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, preto Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky ustanovuje písomnú formu. Súčasne definuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Podľa názoru žalobcu súd však nie je oprávnený skúmať platnosť či neplatnosť zmluvy o postúpení a na jej podklade rozhodovať o oprávnenosti žaloby. Odkázal na publikované rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Obo/210/01, R 119/2003, v zmysle ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky, bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takého oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takom prípade nemôže dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník. Postúpenie pohľadávky podľa § 524 Občianskeho zákonníka zakladá nový záväzok len medzi postupcom a postupníkom, ale obsah pôvodného záväzku sa postúpením nemení, ako ani postavenie dlžníka. K zmene jeho postoja dochádza až tým, že mu postúpenie postupca alebo postupník oznámi (§ 526 Občianskeho zákonníka) a namiesto pôvodnému veriteľovi dlžník musí splniť dlh postupníkovi (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo V 82/2005. Dlžník pritom nielenže nemá povinnosť, ale ani právo zisťovať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/1/2009).

3.2. Žalobca v dovolaní namietal, že súdy nižšej inštancie sa odchýlili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ako aj ústavného súdu v tom, že neuprednostnili výklad zmluvy, ako platného právneho úkonu, s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 1. 4. 2015 sp. zn. I. ÚS 640/2014, princíp preferencie platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou, keďže aj v prípade určitých pochybností o určitosti obsahu či predmetu právneho úkonu, bude tento neplatným vtedy, ak tieto nedostatky nemožno preklenúť ani použitím interpretačných pravidiel ustanovených v § 35 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

3.3. Odklon rozhodnutí súdov nižšej inštancie od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu mal podľa argumentácie žalobcu spočívať aj v tom, že zmluvu o postúpení pohľadávky posudzovali výlučne v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, pričom opomenuli aplikovať aj ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, tiež jeho vykonávacieho predpisu vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 665/2005, ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, keďže predmetná zmluva o postúpení bola uzavretá v rámci speňažovania majetku konkurznej podstaty. V ustanovení § 38 písm. f) uvedenej vyhlášky je definované ako sa má zapísať peňažná pohľadávka do súpisu konkurznej podstaty úpadcu. V posudzovanej veci správca konkurznej podstaty, podľa názoru žalobcu, takto pohľadávku zapísal a uvedený zápis je obsahom predmetnej zmluvy o

postúpení pohľadávky. V kontexte uvedeného žalobcu poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 27. augusta 2009 sp. zn. 29Cdo/2369/2007, v zmysle ktorého súpis konkurznej podstaty nie je právnym úkonom a preto nemožno ani uvažovať o jeho absolútnej neplatnosti podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Právny úkon speňazenia majetku v konkurznom konaní možno postihnúť neplatnosťou iba v prípade, ak ponukové konanie bolo realizované správcom v rozpore s ustanoveniami zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

3.4. Podľa § 444 ods. 1 CSP žalobca navrhol odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie zamietol. Pôvodný žalobca mal dostatočný priestor preukázať existenciu pohľadávky, v čase pred jej postúpením. Nemožno akceptovať aby sa postupovali neexistujúce pohľadávky. Ktorýkoľvek postupca by sa tak mohol dohodnúť na postúpení pohľadávky, odvolávajúc sa na súdne konanie, na základe čoho by mala byť automaticky postupníkovi priznaná pohľadávka, bez ohľadu na jej preukázanie prostredníctvom dôkazov. Správca konkurznej podstaty úpadcu - pôvodného žalobcu upovedomil žalobcu, v zmluve o postúpení pohľadávky, že neručí za vymožitelnosť pohľadávky, a teda, že žalobca kupuje neistú pohľadávku. Ak žalobca trval na výsluchu pôvodného žalobcu ako svedka, mohol už v priebehu odvolacieho konania predložiť jeho písomnú svedeckú výpoveď. Súd nižšej inštancie rozhodli vec v súlade s ustálenou súdnou praxou.

5. Žalobca v dovolacej replike zotrval na dovolacích dôvodoch.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), po preskúmaní zákonom predpísaných náležitostí dovolania (§ 428 CSP) a splnenia ďalších podmienok dovolacieho konania, dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na oprávnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

9. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu, z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

10. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP.

11. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP (v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) de facto nevykonaním navrhovaných dôkazov a nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd preto prostredníctvom uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k dovolateľom namietanej procesnej vade, ale túto v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil.

12. Dovolací súd už konštantne uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej intenzite, že došlo až k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia, nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

14. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

14.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

14.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak súčasne znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14.3. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

15. K základným právam procesnej strany nesporne patrí aj právo navrhovať a predkladať dôkazy, ale nie je procesným pochybením súdu ak súd procesnou stranou navrhované dôkazy neakceptoval, resp. nevykonával v tomto smere dokazovanie. Súd hodnotí predložené dôkazy podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledky hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať, k čomu v prejednávanej veci nedošlo.

16. Dokazovanie predstavuje časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa žaloba týka, obsahuje v sebe i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie strán konania. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania, znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany konania (viď R 125/1999). V súvislosti s nedostatočne zisteným skutkovým stavom veci a nesprávnym vyhodnotením dôkazov, dovolací súd už podľa predchádzajúcej úpravy (§ 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku) dospel k záveru, že uvedené nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Ani po novej právnej úprave civilného sporového konania (účinnnej od 1. júla 2006) nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

17. Pokiaľ žalobca namietal, že v konaní neboli vykonané ním navrhnuté dôkazy (výsluchom svedkov), dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že kým navrhovanie dôkazov je právom a súčasne procesnou povinnosťou strán sporu, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná (porov. § 185 ods. 1 CSP). Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.

18. Z ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky súčasne vyplýva, že zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu, vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (I. ÚS 350/08).

19. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre prijatie záveru, že súdy nižšej inštancie svojím postupom, keď nevykonali žalobcom navrhované dôkazy výsluchom svedkov za účelom „ozrejmenia predmetu postúpenia“ D. Z. (pôvodného žalobcu) a Mgr. Tomáša Szalontaya, správcu konkurznej podstaty úpadcu pôvodného žalobcu, zaťažili konanie procesnou vadou zmätočnosti zmysle § 420 písm. f) CSP. V súvislosti s uvedeným záverom dovolací súd v prvom rade konštatuje, že tak prvoinštančný súd, ako aj odvolací súd z hľadiska odôvodňovania svojich rozhodnutí riadne splnili svoju povinnosť uviesť dôvod nevykonania ďalších navrhnutých dôkazov stranou konania.

20. Súd prvej inštancie (odsek 23 rozsudku) s poukazom na § 153 ods. 2 CSP na dôkazný návrh žalobcu vykonať výsluch svedka správcu konkurznej podstaty úpadcu neprihliadol, keďže tento prostriedok procesného útoku nebol uplatnený včas a jeho vykonanie by vyžadovalo potrebu ďalších úkonov (odročenie a opätovné nariadenie ďalšieho pojednávania). Uviedol, že procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala s obvyklou starostlivosťou (subjektívne hľadisko), pričom žalobca mal povinnosť (§ 150 ods. 1 CSP) uviesť včas a úplne rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, ktorú povinnosť si riadne nesplnil (napriek tomu, že pojednávanie bolo opakované, predovšetkým z dôvodu vyhlásenia a predlžovania núdzového stavu, odročené). Nevykonanie dôkazu výsluchom svedka D. Z. (pôvodného žalobcu) odôvodnil súd prvej inštancie tým, že by nemal význam pre meritórne rozhodnutie sporu, vzhľadom na obligatórnu písomnú formu zmluvy o postúpení pohľadávky (§ 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka), nedodržanie ktorej je sankcionované absolútnou neplatnosťou zmluvy, pričom predmet zmluvy o postúpení

pohľadávky musí byť dostatočne určito a zrozumiteľne vyjadrený v samotnej písomnej zmluve, ktorý nedostatok nemožno odstrániť svedeckou výpoveďou (odsek 24 rozsudku).

21. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi pre ktoré súd prvej inštancie nevykonával dôkazy navrhnuté žalobcom (ods. 37 rozsudku) a doplnil, že pôvodný žalobca D. Z. svoje tvrdenie o pohľadávke 12.000 eur voči žalovanej už v konaní o vyporiadanie BSM ničím nepreukázal, v dôsledku čoho dôkazné bremeno v uvedenom smere neunesol. Mgr. Tomáš Szalontay ako správca konkurznej podstaty úpadcu (pôvodného žalobcu), o pohľadávke a jej výške mohol mať vedomosť len od pôvodného žalobcu. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uzavrel, že nedostatok zmluvy spôsobujúci jej absolútnu neplatnosť, nemožno odstrániť svedeckou výpoveďou. Na podporu svojej argumentácie odvolací súd poukázal na procesné pravidlá posudzovania dôkazných návrhov strán konania, v kontexte judikatúry dovolacieho súdu, ako i práva na spravodlivý proces.

22. Vzhľadom na uvedené dovolací súd považuje odôvodnenie nevykonania navrhovaných dôkazov žalobcom za dostatočné a presvedčivé. Odvolací súd jasne ozrejmil záver, že navrhované dôkazy neboli spôsobilé overiť či vyvrátiť rozhodnú skutočnosť, čiže vo väzbe na túto nedisponovali vypovedacou kapacitou. Nejednalo sa preto o tzv. opomenutý dôkaz (sp. zn. 5Cdo/107/2019).

23. Dovolený súd konštatuje, že neakceptovaním navrhovaných dôkazov predložených žalobcom, nedošlo na jeho strane k znemožneniu uplatnenia prostriedkov procesného útoku v rozpore s procesnými predpismi (ako to namietal v dovolaní). Súd nižšej inštancie argumentovali, že obligatórna písomná forma zmluvy o postúpení pohľadávky sa vzťahuje aj na predmet zmluvy, teda samotnú pohľadávku, ktorej identifikácia (popis právnych skutočností, na ktorých sa zakladá) v písomnej forme, nemôže byť nahrádzaná, či dopĺňaná.

24. V kontexte uvedeného je potrebné uviesť, že písomná forma právneho úkonu predpokladá existenciu dvoch náležitostí, a to písomnosti, spočívajúcej v tom, že obsah právneho úkonu je zachytený v texte listiny a podpisu konajúcej osoby. Ak ide o právny úkon, pre ktorý je pod sankciou neplatnosti stanovená písomná forma, musí byť určitosť prejavu vôle daná obsahom listiny, na ktorej je tento prejav vôle zaznamenaný. Nestačí, že účastníkom právneho vzťahu je jasné, čo je predmetom zmluvy, ak to nie je zrejmé z jej textu. Určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou a taký prejav vôle by nemal vzbudzovať dôvodné pochybnosti o jeho obsahu ani u osôb, ktoré nie sú účastníkmi daného zmluvného vzťahu. Výkladom však nemožno obsah predmetného právneho úkonu dopĺňať. Interpretácia obsahu právneho úkonu súdom podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemôže nahrádzať alebo meniť už urobené prejavy vôle.

25. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil, že požiadavka určitosti predmetu postúpenia (pohľadávky) vyplýva zo zákonom stanovených požiadaviek na spôsobilosť, teda postupiteľnosť pohľadávky (§ 525 Občianskeho zákonníka) Označenie spisu, z ktorého mala pohľadávka podľa zmluvy o postúpení vyplývať, podľa dovolacieho súdu nepredstavuje jej konkrétnu identifikáciu, najmä ak z konania o vyporiadanie BSM takáto pohľadávka, a ani jej výška, nevyplývala (odsek 31 rozsudku dovolacieho súdu). Odvolací súd uviedol, že písomná zmluva o postúpení pohľadávky medzi postupcom (pôvodným žalobcom) a žalobcom je neurčitá, lebo postupca v nej vyhlásil, že v konkurznej veci 31OdK/79/2019 bola do súpisu všeobecnej podstaty zaradená súpisová zložka majetku - peňažná pohľadávka 12.000 eur s príslušenstvom voči žalovanej, vzniknutá z právneho dôvodu vyporiadania BSM. Táto údajná peňažná pohľadávka postupcu voči žalovanej ako bývalej manželke, v konaní o vyporiadanie BSM nikdy nebola súdom ustálená, už vôbec nie určená, v priebehu konania nebola preukázaná. Išlo len o tvrdenie pôvodného žalobcu v priebehu konania o vyporiadanie BSM, ktoré však bolo zastavené, teda skončené bez meritórneho rozhodnutia, ktoré tvrdenie žalovaná popierala. Nedostatočne špecifikovaný predmet zmluvy o postúpení nenaplnil zákonnú požiadavku určitosti v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka (ods. 34 rozsudku dovolacieho súdu).

26. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia vyplýval i prednes žalobcu, že zaplata sumy 12.000 eur sa pôvodný žalobca v konaní o vyporiadanie BSM domáhal z dôvodu vynaloženia tejto sumy

na rekonštrukciu domu a na splácanie úverov. Žiada sa uviesť, že požiadavka vzájomného vyporiadania majetkových hodnôt bezpodielových spoluvlastníkov sa prejavuje v potrebe vyporiadania aktív a pasív patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (t.j. vo vyporiadaní vzťahov vo vnútri bezpodielového spoluvlastníctva), avšak v posudzovanej veci k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo (§ 150 Občianskeho zákonníka). Súdny nižšej inštancie poukázali aj na osobitné ustanovenie v zmluve o postúpení pohľadávky (bod IV odsek 5), obsahujúce vyhlásenie žalobcu o tom, že vzal na vedomie, že výsledok sporu o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva z ktorého pohľadávka plyní, je neistý, a rovnako je neistá i vymožitelnosť celej pohľadávky. Spornosti pohľadávky mala nasvedčovať aj nepomerne nízka kúpna cena pohľadávky (107 eur).

27. Nevykonanie navrhovaného dôkazu výsluchom svedkov preto nemalo vplyv na posúdenie skutkového stavu, vyplývajúceho z vykonaného dokazovania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky procesnou stranou navrhnuté dôkazy alebo vykonával iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, podľa § 420 písm. f) CSP (porovnaj R 37/1993, R 125/1999, R6/2000).

28. Dovolateľ nedôvodne namietal i porušenie zásady rovnosti strán v konaní. Obsah princípu rovnosti sporových strán sa v civilnom sporovom konaní prejavuje ako tzv. funkčná rovnosť, spočívajúca v takom procesnom postupe súdu, aby sa každej zo sporových strán umožnilo v rovnakej miere realizovať svoje procesné oprávnenia, napríklad právo navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k dokazovaniu či zúčastniť sa pojednávania a podobne. Táto ústavná zásada zaručuje len procedurálnu rovnosť v určitom konaní, nie rovnosť v zmysle rovnakého či dokonca želaného výsledku pre každého účastníka takéhoto konania. Zamietnutie návrhu na vykonanie dôkazu neznamena porušenie zásady rovnosti strán v konaní. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobcovi bolo znemožnené uplatňovať prostriedky procesného útoku. Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, prislúchalo súdu. Obdobne nemožno považovať za porušenie rovnosti strán v konaní aplikáciu ustanovenia § 153 CSP, upravujúceho sudcovskú koncentráciu konania, ktorá bola tiež dôvodom nevykonania navrhovaného dôkazu výsluchom svedka.

29. V preskúmvanej veci dovolací súd nezistil, že konanie pred súdmi nižšej inštancie bolo postihnuté závažnými deficitmi v dokazovaní (napr. opomenutý dôkaz, a pod), ako ani to, že súdmi prijaté závery týkajúce sa dokazovania by boli svojvoľné či neudržateľné alebo popierajúce zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade k zmätočnosti zmysle § 420 písm. f) CSP. V posudzovanom prípade vzhľadom na obsah spisu nebolo zistené, že nevykonaním navrhnutého dokazovania žalobcom, došlo k založeniu procesnej vady zmätočnosti zmysle § 420 písm. f) CSP.

30. Žalobcom namietaná procesná vada nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu taktiež nebola preukázaná.

31. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je i právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Len náležité odôvodnené súdne rozhodnutie sa stáva interpretačným nástrojom súdnej autority k zabezpečeniu spravodlivosti.

32. Podľa ústavného súdu zjavná neodôvodnenosť (arbitrárnosť) rozhodnutia všeobecného súdu je najčastejšie daná rozporom súvislosti právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov, s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky musia pritom dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

33. Dovolací súd nezistil, že by v posudzovanej veci išlo o prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalobcu, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti doplnia aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami žalobcu.

34. Dovolateľ za nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu považoval chýbajúce zdôvodnenie nemožnosti uplatnenia prostriedku procesného útoku v porovnaní s protistranou, pričom podľa žalobcu súdy nižšej inštancie rozhodovali o otázkach, o ktorých rozhodovať nemohli a od žalobcu žiadali preukázať skutočnosti, ku ktorým vykonať dokazovanie odmietli, čo nezdôvodnili.

35. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva (odsek 6 až 9), ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil (odsek 18 až 20), prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (odsek 23 a 24). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie (odsek 24 rozsudku odvolacieho súdu), ktoré doplnil o ďalšie dôvody, vzhľadom na odvolacie námietky žalobcu (odsek 28 až 38). Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie sa prednostne zaoberal otázkou neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorú vyhodnotil ako absolútne neplatnú, vzhľadom na neurčitý predmet postúpenia (§ 37 Občianskeho zákonníka), ktorý právny záver považoval za vecne správny a v dôsledku ktorého došlo k zamietnutiu žaloby. Na uvedené závery nemala vplyv námietka dovolateľa, týkajúca sa nevykonania dokazovania k oprávnenosti postúpenej pohľadávky.

36. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd nemohol akceptovať námietku dovolateľa o nedostatkoch odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý pri výklade práva oprel svojej úvahy o relevantné právne normy a stranám konania poskytol náležité i presvedčivé odpovede ohľadom rozhodujúcich skutočností v danom spore. Prijaté závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

37. Nedostatky odôvodnenia súdneho rozhodnutia musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v článku 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 336/2019). Svojvôľa (arbitrárnosť) sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách: ako procesná svojvôľa, teda hrubé alebo opakované porušenie zásadných ustanovení právnych predpisov, upravujúcich postup orgánu verejnej moci, alebo ako hmotnoprávna (meritórna) svojvôľa, teda extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). O arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide aj vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), čo nebol daný prípad.

38. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok. Preto skutočnosť, že žalobca sa s názormi súdov oboch inštancií nestotožňuje, sama o sebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti súdneho rozhodnutia.

39. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom

všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Namietat' cez vadu zmätočnosti aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, je vylúčené. Podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f) CSP (R 24/2017, 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018, 9Cdo/58/2022).

40. V zmysle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. marca 2019 sp.zn. I. ÚS 61/2019 aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje Civilný sporový poriadok, je opodstatnený názor, podľa ktorého nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa strane neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010). Skutočnosť, že dovolateľ mal v posudzovanej veci odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

41. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalobcu z tohto dôvodu procesne neprípustné, čo je dôvodom na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

42. Dovolateľ v podanom dovolaní uplatnil aj dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

43. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolací súd skúmal, či žalobca v dovolaní identifikoval takú právnu otázku, na vyriešení ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (riešenie, ktorej viedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), či vymedzil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré žiada nesprávnosť právneho riešenia odvolacieho súdu. Len s obsahom rozhodnutia odvolacieho súdu korešpondujúce označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa odvolací súd riešil nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP).

44. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP má byť procesnou stranou nastolená v dovolaní jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Relevanciu podľa citovaného ustanovenia má teda len právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (§ 433 a § 432 ods. 2 CSP) a pri ktorej s prihliadnutím na individuálne okolnosti prípadu súčasne platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

45. Najvyšší súd konštantne uvádza vo svojich rozhodnutiach, že právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Z uvedeného vyplýva rozsah, ale aj obsah dôvodov, ktoré musí dovolateľ uplatniť. Dovolací dôvod preto dovolateľ musí vymedziť tak, že uvedie ktoré právne posúdenie veci pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť práve tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

46. Pre právnu otázku v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky a odvolací súd sa svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (R 83/2018).

47. Ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vytváraná najvyššími súdnymi autoritami, ktorú vyjadrujú predovšetkým rozhodnutia a stanoviská najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením spravodlivého procesu, princípu rovnosti, právnej istoty a legitímneho očakávania strán (čl. 2 ods. 1 a 2 a čl. 3 základných princípov CSP). Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017 a 6Cdo/129/2017).

48. Dovolací súd je pritom viazaný iba vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne a pri posúdení prípustnosti dovolania môže dovolací súd zohľadňovať aj svoje stanoviská a rozhodnutia, ktoré dovolateľ neoznačil (sp. zn. I. ÚS 51/2020).

49. Predmetom dovolacieho prieskumu v prejednávanej veci, malo byť posúdenie dôvodnosti uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, s vymedzením právnej otázky dovolateľa, či je súd oprávnený skúmať platnosť (neplatnosť) zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyšli najavo skutočnosti, majúce za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, a to aj v prípade oznámenia postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky.

50. Vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa mu zachovávajú všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietat voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavia v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a súčasne normuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné.

51. Rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 4Obo/210/2001 zo dňa 11. 6. 2003, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 119/2003 (z ktorého dovolateľ vychádzal), vyslovilo záver, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky; súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení; dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolávať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie; to by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník.

52. Neskoršia súdna prax sa odklonila od uvedeného názoru v tom zmysle, že dlžník je oprávnený domáhať sa skúmania platnosti postúpenia, ak zmluva o postúpení pohľadávky bola uzavretá v rozpore

so zákonom, kedy nie je rozhodujúce, či mu postúpenie oznámil postupca alebo preukázal postupník; rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/76/2007 zo dňa 28. 1. 2009, publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 46/2009 (zhodne rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 337/2012). V rozhodnutí najvyšší súd argumentoval, že z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodit', že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca, ale dlžník by mohol namietat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by postúpenie pohľadávky postupca dlžníkovi síce neoznámil, avšak postupník by postúpenie pohľadávky dlžníkovi preukázal. Na takéto rozlišovanie (dualitu) v postavení dlžníka (porovnaj R 119/2003) nemožno nájsť oporu v ustanovení § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený dožadovať sa preukázania zmluvy o postúpení. Z uvedeného ustanovenia však nemožno činiť záver, že dlžník sa v takomto prípade nemôže dovoliť neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie; to by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník. V spore o neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, respektíve o jej splnenie, kedy postúpená pohľadávka nie je ešte uhradená, je však súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti (ex offio) ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ak vyjdú v konaní na najavo. Absolútna neplatnosť právneho úkonu znamená, že priamo zo zákona (ex lege) a od počiatku (ex tunc) sa na dotknutý právny úkon hľadí, ako keby nebol urobený. Odlíšny prístup by znamenal obchádzanie ustanovení o absolútnej neplatnosti právnych úkonov a v konkrétnom prípade aj obsolentnosť ustanovenia § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka (keďže k tejto úprave by sa nemohlo prihliadnuť).

53. Na uvedené rozhodnutie nadviazal najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. apríla 2018, publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 60/2018, ktorý vyhodnotil rozhodnutie R 119/2003 ako judikát v obchodnoprávnom spore staršieho dátá, ktorý primárne rozoberá notifikačnú povinnosť (denunciáciu) s dôrazom na to, ako vplýva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom spore. Uvedený judikát nevylučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 Občianskeho zákonníka). Dovolací súd preto uzavrel, že následkom postúpenia pohľadávky, ohľadom ktorej nie je esia podľa § 525 Občianskeho zákonníka alebo osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky (z úradnej povinnosti). Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.

54. Dovolací súd vo svojej rozhodovacej praxi prijal tiež rozhodnutie sp. zn. 2Obo/219/2005 z 9. 11. 2005, v ktorom vyslovil názor (opačný ako prezentovaný v judikáte R 119/2003), že záver o neoprávnenosti súdu skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nie je správny. Dovolací súd potvrdil správnosť názoru súdu prvej inštalcie o absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka a súčasne uviedol, že zmluva o postúpení pohľadávky je absolútne neplatná aj z dôvodu neurčitosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka svojim striktným znením, že neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom, čo značí, že je absolútne neplatný a preto jeho právne účinky nenastanú, ukladá súdu povinnosť brať naň zreteľ aj bez návrhu.

55. Sumarizujúc vyššie uvedené rozhodovacie prax dovolacieho súdu sa ustálila na názore, že v spore o splnenie pohľadávky, kedy pohľadávka nie je ešte uhradená, je súd povinný prihliadať ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ak vyjdú v konaní najavo, pretože absolútne neplatný právny úkon podľa hmotného práva nespôsobuje žiadne právne následky. Hoci by dlžník v zásade nemal v spore o úhradu pohľadávky k dispozícii obranu založenú na námietke neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, uvedené neplatí ak k postúpeniu pohľadávky došlo v rozpore so

zákonom.

56. Nad rámec uvedeného je potrebné poukázať na procesnoprávne dôsledky postúpenia pohľadávky, keďže postupník sa stáva aktívne vecne legitimovaný na vymáhanie pohľadávky v momente, kedy došlo k postúpeniu pohľadávky postupcu na postupníka. V prípade, že zmluva o postúpení pohľadávky neexistuje alebo je neplatná, je zrejmé, že osoba, ohľadom ktorej postupca oznámil dlžníkovi postúpenie (postupník), sa nestala majiteľom pohľadávky, a teda ani veriteľom dlžníka, t.j. táto osoba nie je nositeľom subjektívneho práva, o ktorom má súd rozhodnúť. Absolútna neplatnosť právneho úkonu tu nastáva ex lege a súd je povinný na ňu prihliadať ex offo (bez ohľadu na to, či sa tejto neplatnosti niekto dovoľá). Aktívnu vecnou legitimáciou sa zase rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdennej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitimáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamietal (rozsudok najvyššieho súdu z 29. 6. 2010 sp. zn. 2Cdo/205/2009). Neplatnosť právneho úkonu vyjadrená v § 37 Občianskeho zákonníka je neplatnosťou absolútnou od počiatku, bez ohľadu na to, či sa niekto dôvodu neplatnosti dovoľá, a nie je rozhodujúce či došlo k vydaniu súdneho rozhodnutia určujúceho, že právny úkon je neplatný (Z IV s. 459, ods. 7).

57. Dovolací súd v prejednávanej veci v súlade s vyššie uvedenými právnymi názormi dospel k záveru, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keď skúmal a prihliadal ku skutočnostiam, ktoré mali za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ktoré vyšli v konaní najavo. Len platná zmluva o postúpení pohľadávky môže mať za následok zmenu v osobe veriteľa, keďže nový veriteľ (postupník) nadobúda nielen postupovanú pohľadávku, ale spolu s ňou tiež aktívnu vecnú legitimáciu k jej uplatneniu. V rámci skúmania aktívnej legitimácie na vymáhanie pohľadávky je preto riešená aj otázka platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. To, že sa súd výslovne k vecnej legitimácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal.

58. S poukazom na uvedené dovolateľ nedôvodne namietal odklon (odvolacieho súdu) od ustálenej rozhodovacej praxe (dovolacieho súdu) pri riešení právnej otázky, od riešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP).

59. Dovolací súd nezistil, že v danej veci išlo o naplnenie niektorého z dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP (pri riešení právnej otázky sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), ako ani podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá by v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená), a ani podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne). Dovolanie v posudzovanej veci preto smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, v dôsledku čoho najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné.

60. Žalobca uplatnil v dovolaní aj úplne inú a novú argumentáciu, než tú, ktorú uviedol v odvolacom konaní. Namietal, že súdy nižšej inštancie sa odchyľili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ako aj ústavného súdu v tom, že neuprednostnili výklad zmluvy, ako platného právneho úkonu, s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 1. 4. 2015 sp. zn. I. ÚS 640/2014, princíp preferencie platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou, keďže aj v prípade určitých pochybností o určitosti obsahu či predmetu právneho úkonu, bude tento neplatným vtedy, ak tieto nedostatky nemožno preklenúť ani použitím interpretačných pravidiel ustanovených v § 35 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

61. Odklon rozhodnutí súdov nižšej inštancie od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu mal spočívať aj v tom, že zmluvu o postúpení pohľadávky posudzovali výlučne v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, pričom opomenuli aplikovať aj ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a

reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, tiež jeho vykonávacieho predpisu vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 665/2005 ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, keďže predmetná zmluva o postúpení bola uzavretá v rámci speňazovania majetku konkurznej podstaty. V ustanovení § 38 písm. f) uvedenej vyhlášky je definované ako sa má zapísať peňažná pohľadávka do súpisu konkurznej podstaty úpadcu. V posudzovanej veci správca konkurznej podstaty, podľa názoru žalobcu, takto pohľadávku zapísal a uvedený zápis je obsahom predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávky. V kontexte uvedeného žalobcu poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 27. augusta 2009 sp. zn. 29Cdo/2369/2007, v zmysle ktorého súpis konkurznej podstaty nie je právnym úkonom a preto nemožno ani uvažovať o jeho absolútnej neplatnosti podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Právny úkon speňazovania majetku v konkurznom konaní možno postihnúť neplatnosťou iba v prípade, ak ponukové konanie bolo realizované správcom v rozpore s ustanoveniami zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

62. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je vo vzťahu k odvolaniu ako riadnemu opravnému prostriedku subsidiárny nielen z procesného hľadiska, teda že dovolanie možno podať len proti rozhodnutiu vydanému v odvolacom konaní (čo znamená, že odvolacie konanie predchádza dovolaciemu konaniu), ale aj z obsahového hľadiska, ktoré zohľadňuje skutočnosť, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietal už v rámci riadneho opravného prostriedku a ktoré boli na základe jeho odvolacej argumentácie meritórne posudzované odvolacím súdom. V prípade, že takéto námietky v odvolacom konaní neuplatnil, hoci tak urobiť mohol a mal, tieto námietky ex post nemôžu byť spôsobilé založiť prípustnosť dovolania (v posudzovanej veci bola takou dovolacia argumentácia žalobcu uvedená v odseku 60 a 61 tohto rozhodnutia).

63. Všeobecne princíp subsidiarity vychádza z toho, že najlepšie postaveným k plneniu úloh sú najnižšie články hierarchie súdov; vyššie články systému zasahujú len vtedy, kedy už prípad nemôže byť riešený na úrovni článku nižšieho. Ide o všeobecný princíp organizácie celej spoločnosti a súdnictva osobitne. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy, už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Povedané inými slovami, nedávalo by žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne). Hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti.

64. V tomto prípade ide totiž o kontradiktórne sporové konanie, v ktorom platí zásada, že práva patria bdelym (vigilantibus iura scripta sunt). Ak potom dovolateľ uvedené námietky zakladajúce prípustnosť a dôvodnosť dovolania neuplatnil v odvolacom konaní v rámci ochrany svojich práv, nemôže ich dovolací súd posudzovať pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario), lebo inak by fakticky preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie namiesto odvolacieho súdu.

65. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že dovolateľ mohol urobiť spôsobilým predmetom dovolacieho konania len také námietky, ktoré už uplatnil v odvolacom konaní, pokiaľ tak s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu urobiť mohol, a tak poskytnúť príležitosť odvolaciemu súdu sa k nim vyjadriť. Obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

66. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Podľa zásady úspechu strany v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP), žalovaná voči žalobcovi má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

67. Vzhľadom na rozhodnutie o dovolaní žalobcu, neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o jeho návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 CSP.

68. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.